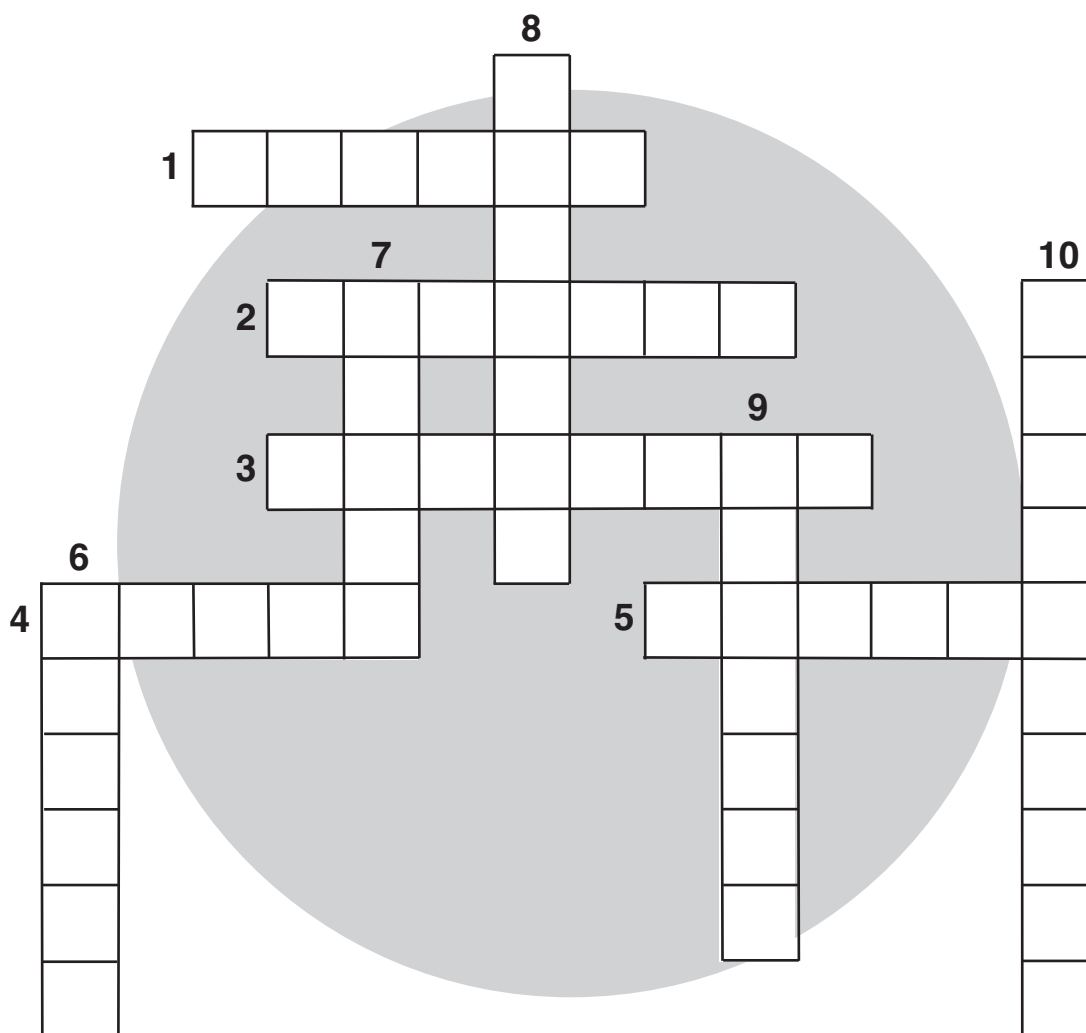

PASATEMPOS ROSALIANOS

ENCRUCILLADO DA XEOGRAFÍA ROSALIANA

— Resolve este encrucillado sobre lugares significativos da biografía de Rosalía de Castro.

1.- Concello no que faleceu Rosalía de Castro.

2.- Casa da , casa na que pasou Rosalía os seus últimos anos.

3.- Localidade valisoletana onde Rosalía residiu co seu marido entre 1868 e 1870.

4.- Localidade coruñesa á que Rosalía acudíu, con 16 anos, a celebrar a romaría da Virxe da Barca.

5.- Aldea na que Rosalía pasou boa parte da súa infancia.

6.- Cidade onde Rosalía casou con Manuel Murguía.

7.- Cemiterio da , camposanto onde Rosalía foi soterrada en 1885.

8.- Mosteiro de , que acolle o Panteón de Galegos Ilustres, a onde foron trasladados os restos de Rosalía en 1891.

9.- Casa de , pazo onde Rosalía pasou tempadas na súa infancia xunto coa súa nai.

10.- Cidade onde naceu Rosalía.

PASATEMPOS ROSALIANOS

SALTO DO CABALO

- Desde o recadro co círculo, percorre o taboleiro completo dando saltos como os do cabalo do xadrez ata compoñer os oito primeiros versos dun coñecido poema de Rosalía de Castro.

RI	RE	TAN	FON	QUE	RI	TE	Ⓐ
TO	TES	GUEI	QUE	VE	TEI	QUE	OS
GA	ÑAS	DIÓS	RO	DIÓS	RRA	DIÓS	RRA
A	FI	TOS	RE	PRAN	NOS	A	ÑA
MI	A	TE	US	TE	SEI	DON	DO
RRA	PE	MOS	TA	EU	ME	TI	NON
DIÓS	ÑA	NOS	ÑA	O	EI	CAN	DE
QUE	MI	VIS	CRI	DOS	ME	LLOS	HOR

O CÓDIGO DE ROSALÍA

- Descifra este texto de Rosalía de Castro, do prólogo de *Cantares gallegos*, substituíndo os símbolos polas correspondentes consoantes. Xa che ofrecemos a primeira palabra resolta.

*a♣*o★, ▲á♠oa★, ♣uei♠a★, ★o★▼i●o★, ★e●á♣★, ●o♦e●ía★,
▼ai★a♠e★, *e>e★a★, ▼i♣a●e★, ★oi*a*e★, ●i▲ei●a★,
*o★*u♦e★, *o*o a♣ue×o, e♣♠i♣, ♣ue ▼o×a ★úa ♠o●♦a e
*o×o●i*o é *i♣o *e ★e● *a♣*a*o, *o*o o ♣ue *u>o u♣
e*o, u♣♦a >o*, u♣ ●u♣†i*o ▼o● ×e>e ♣ue ♠o★e, *o♣
*a× ♣ue *♦e♠a★e a *o♣♦o>e●♦e, *o*o e★*o ♦e a*●e>i♣
a *a♣*a● ♣e★*e ♦o♦i×*e ×i▲●o.

Cantos...

PASATEMPOS ROSALIANOS

REBUMBIO DE VERSOS

— Tres versos de cada un destes poemas de Rosalía acabaron en composicións que non lle corresponden. Resolve o rebumbio localizando estes versos e devolvéndoo ao seu lugar.

—Cantan os galos pra o día;
érguete, meu ben e vaite.
—¿Como me hei de ir, queridiña;
como me hei de ir e deixarte?
—Deses teus olliños negros
ó pé dos meus cabezales,
hastra as nosas maus unidas
as bágoas ardentes caen.
cando vén, vén como negros
¿Como me hei de ir e deixarte,
i eres o vento que zoa
e co corazón me atraes? [...]

Rosalía de Castro, *Cantares gallegos* (1863)

Cando penso que te fuches,
negra sombra que me asombras,
como doas relumbrantes
tornas facéndome mofa.
Cando maxino que es ida,
no mesmo sol te me amstras,
i eres a estrela que brila,
si ca lingua me desbotas.
Si cantan, es ti que cantas,
tes en cambio orfos e orfas,
i es o marmurio do río
i es a noite i es a aurora.
En todo estás e ti es todo,
pra min i en min mesma moras,
nin me abandonarás nunca,
sombra que sempre me asombras.

Rosalía de Castro, *Follas novas* (1880)

Este vaise i aquel vaise
e todos, todos se van,
Galicia, sin homes quedas
que te poidan traballar.
Si choran, es ti que choras
e campos de soledad,
aquel por quen eu vivía
e fillos que non tén pais.
E tes corazóns que sufren
foi à Castilla por pan,
viudas de vivos e mortos
que ninguén consolará.

Rosalía de Castro, *Follas novas* (1880)

Castellanos de Castilla,
tratade ben ós gallegos;
cando van, van como rosas,
¿Como me hei de ir si te quero?
—Cando foi, iba sorrindo;
cando veu, viña morrendo;
a luciña d'os meus ollos,
o amantiño do meu peito.
Aquel máis que neve branco,
aquel de doçuras cheyo,
e nais que non teñen fillos
e sin quen vivir non quero.
Longas ausencias mortás,
e saramagos lle deron,
déronlle fel, por bebida,
peniñas por alimento. [...]

Rosalía de Castro, *Cantares gallegos* (1863)

PASATEMPOS ROSALIANOS

SOPA DE CRAVO

- Localiza na sopa de letras as palabras que completan correctamente este coñecido poema de Rosalía.

Unha vez tiven un cravo
cravado no ,
i eu non me acordo xa se era aquel cravo
de ouro, de ou de amor.
Soio sei que me fixo un tan fondo,
que tanto me atormentou,
que eu día e sin cesar choraba
cal chorou Madalena na
«Señor, que todo o podedes
—pedínlle unha vez a Dios—,
daime valor para dun golpe
cravo de tal condición».
E doumo Dios, arrinqueino.
Mais... ¿quén pensara...? Despois
xa non sentín máis tormentos
nin soupén qué era delor;
soupén só que non sei qué me faltaba
en donde o cravo faltou,
e seica..., seica tiven soidades
..... pena... ¡Bon Dios!
Este barro que envolve o esprito
iquen o entenderá, Señor!...

Rosalía de Castro, *Follas novas* (1880)

